

מאמר הפרשה הזווער

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

פרשת שלח תשפ"ה

אשרי אדם מפחד תמיד

הקשו בספרים הקדושים, הנה אנו רואין שמשה רבינו היה דואג מאוד מה יהיה עם יהושע בן נון, ולכן הוסיף לו אות בשמו לומר: **י-ה יושיעך מעצת מרגלים**, וכן אנו רואים שכלב היה דואג מאוד מה יהיה עמו, וירא שלא יוכל להתגבר על הנסיונות, ולכן הלך להשתתח על קברי אבות בחברון, שיוכל לעמוד על הנסיון הגדול, ואין אנו רואים שמשה רבינו יפחד מה יהיה עם עשרה נשיאים הנשארם. ויש להתבונן מה היה החילוק בין יהושע וכלב ושאר הנשיאים, ולמעשה נמצא, שאכן שאר הנשיאים נכשלו ולא עמדו בנסיון. מה פשר הדבר.

וי"ל, בהקדם מה שאיתא **באלשיך הק'**, על הכתוב **ועבדי כלב עקב היתה רוח**

נ'שמות ש'בטי ישראל מ'עוברים. 'אנשים' ראשי תיבות א'לו נ'שמות ש'בטי י'ה מ'עוברים.

בפרשתן כתיב: **שלח לך אנשים**, דייק מן **האר"י הק'** (ילקוט ראובני בשם כוונות האר"י) בפרשה הקודמת כתיב **'ראשי אלפי ישראל הם'** וכאן כתיב **'ראשי בני ישראל המה'**. ופירש האריה"ק הפשט בשינוי הלשון, בשביל ששלחו המרגלים בשליחת מסוכנת מאוד, וכדי שיהיה להם הכוחות שיעמדו בנסיון, ירדו השבטי י-ה בעצמן להיות אתם עמם בשליחותם, כל אחד מ"ב שבטי י"ה עמד עם הנשיא לשבטו, וזהו **'ראשי בני ישראל'** כפשוטו, שהיו בני ישראל סבא עצמן, ראובן שמעון ולוי וכו', עכתו"ד^א.

^א ובספר שמן המאור מרמז בפסוקי מקראי קודש באופן נפלא: **'ראשי בני ישראל המה'**, עולים בגימ' **'בנשמות השבטים'** בדקדוק. **'נשיא בהם'** ראשי תיבות **'נ'שמות ש'בטי י'עקב א'ביהם ב'הם ה'ם מ'עוברים**. וגם ראשי תיבות **'א'לו ב'הם ה'ם מ'עוברים**.

ולתרץ את קושיא זו, נביא יסוד בעבודת ה', בהקדם מאמרם ז"ל (סנהדרין צז): **אמר רבא, אמר לי ההוא מרבנן, ורב טבות שמיא, ואמרי לה רב טביומי שמיא, דאי הוּו ייהבי ליה כל חללי דעלמא** (שאם היו נותנים לו את כל הנמצא בחלל העולם) **לא הוה משני בדבוריה** (לא היה משנה בדיבורו מהאמת).

הרי לן ממי המדובר, רבא הקוה"ט קרא לו 'רב', וקרא לו 'ההוא מרבנן', ורבא מעיד עליו, שאפילו נתנו לו כל חללי דעלמא, לא הוּו משני בדיבוריה, הרי יודעין עם מי המדובר...

זימנא חדא איקלעי לההוא אתרא וקושטא שמיא (פעם אחת הזדמנתי למקום אחד ששמו קושטא), **ולא הוּו משני בדיבוריייהו** (ולא היו משנים בדיבורם מהאמת), **ולא הוה מייא איניש מיהתם בלא זימניה** (ולא היה איש מאנשי המקום מת קודם זמנו). **נסיבי איתתא מינהון, והוּו לי תרתין בנין מינה** (נשאתי אשה מבני המקום ונולדו לי שני בנים ממנה). **יומא חד הוה יתבא דביתהו וקא חייפא רישה** (יום אחד היתה אשתי יושבה וחופפת את ראשה), **אתאי שיכבתה, טרפא אדשא** (באה השכנה ודפקה בדלת, וחטיפשה אותה), **סבר לאו אורח ארעא** (חשבתי שאין זה דרך ארץ לומר לה שאשתי חופפת את ראשה), **אמר לה, ליתא הכא** (אמרתי לה, אין אשתי נמצאת כאן). **שכיבו ליה תרתין בנין** (נפטרו לה שני הבנים), **אתו אינשי דאתרא לקמיה, אמרו ליה, מאי האי** (באו אנשי המקום ושאלוני מה גרם שימותו הבנים, שהרי לא היתה דרך אנשי המקום למות בלא זמנא)? **אמר להו הכי הוה מעשה** (סיפרתי להם את המעשה שאירע עמו ומה שענה לשכינה). **א"ל** (אנשי המקום) **במטותא**

אחרת עמו וימלא אחרי, ומבאר האלשיך הק', כי כלב היה הנשיא לשבט יהודה, ויהודה היה נכשל בחטא של שקר (בודאי כל זה הוא למעלה מהשגותינו, אין אנו יכולין רק לחזור על הדברים כמו שכתוב בספרי קודש ולהאמין שיש דברים עמוקים בזה) במה שאמר ליעקב אבינו ע"ה אחר מכירת יוסף, הכר נא הכתונת בנך הוא, וזה העבירה גוררת עבירה, ולויה את כלב, וירא שהעבירה של יהודה בענין שקר לא יגרם לו להוציא שמע שוא ושקר על הארץ, על כן הלך להשתתח בקברי אבות להתפלל שזה העבירה לא יגרם לו לחטוא בחטא המרגלים. לכן אמר הקב"ה אח"כ: **כלב עקב היתה רוח אחרת עמו, רוח של שטן המשחית שרצה לחטיאו, וימלא אחרי, והוא הלך אחר הקב"ה, ולא אחר הרוח, לכן בא לו השכר ליכנס לארץ ישראל.**

יהושע בן נון, נשיא לשבט אפרים בן יוסף, היה גם כן רוח אחרת עמו. יוסף הצדיק היה מביא דיבתם רעה אל אביהם, דיבר לשון הרע, מזה נולד משחית ורוח רעה מענין לשון הרע שליוה את יהושע. ומשה רבינו ירא מאוד מאותו רוח, שמא יגרם לו שיוציא דיבה רעה על הארץ, לכן קרא לו שם חדש, כדי שיוכל להינצל מזה, **י-ה יושיעך מעצת מרגלים**. משא"כ שאר הנשיאים, לא היה להם אותו כח של משחית, שרצה להחטיאם, ממילא לא ירא משה רבינו שיכשלו.

ולפי זה צריך ביאור, אדרבה, אם כן, האירך יתכן שרק שאר הנשיאים נכשלו ויהושע וכלב יצאו בשלום?

"ראית?!"... ולא הבנתי כוונתו מה שאמר לי אז 'ראית'. עד היום חג השבועות בבוקר קודם התפלה, באתי על כוונתו.

מינך (בבקשה ממך) **פוק מאתריך, ולא תגרי בהו מותנא בהנך אינשי** (צא ממקומנו ואל תגרה בנו את המוות).

וזהו שלמד אותי דרך להשם יתברך, שבאם האיש הישראלי הולך תמיד בדאגה ובמפח נפש, ודואג ומתירא שלא יפול ח"ו ברשת היצר הרע, אשר תמיד הוא פורש מכמורות לרגליו, אז השם יתברך עוזר לו שלא יפול, אבל מי שסובר בדעתו שהולך בדרך הישר ואינו מעלה על לבו כלל לירא מרשת היצר, זה האיש ח"ו בפתע פתאום נופל לבאר שחת, וזה כיון במה שקודם אמר לי שב, ואחר כך אמר לי 'ראית?!', ע"כ שמעתי מפה קדשו, עכ"ל.

ולכאורה יש להקשות, הרי רב טבית לא אמר בחייו שום דבר שקר, אם כן מי הוא שמתאים מאוד לעיר זאת קושטא, הלא רק הוא, ודוקא בעיר זאת היכשל, היתכן?

אך יש לבאר הדבר, עפ"י מש"כ **בחובת הלבבות** (שער יחוד המעשה פ"ה): **אתה ישן והוא ער לך**, אדם ישן, והיצר הרע הוא ער להכשילו, מה פשר דבריו?

*

אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו ליפול ברה"ק - אומר שלמה המלך. על האדם לידע, היסוד שהתורה הקדושה מעמיד לנו בפרשתינו. היסוד הוא, יהושע וכלב היו דומים, כאילו אוחזים היו בחבלים המושכים, הם יודעים שיש להם ממה לפחד, בבחינת אשרי אדם מפחד תמיד, יהושע קיבל ברכה ממשה רבינו, כלב התפלל בקברי אבות, ובכל הזמן הם שמרו מאוד לכל ליפול בפח יקוש, לכן לא נכשלו, אבל שאר הנשיאים היו בוטחים בעצמם, שאין להם רוח המחטיאו, ועוד יותר מזה, כי יש להם ליוו של השבטי י-ה, ראובן שמעון לוי וכן כולם, הם מלוין אותן, אין להם ממה לפחד, היו בבחינת שאין אוחזים החבלים נגד היצר הרע המרה, שליוו אותם, והוא מלווה את כל אדם מרגע

מובא בספר תפארת הצדיקים וז"ל שמעתי מפי מוחתני אדמו"ר הרה"ק ר' מאיר זלה"ה **מפרימישלאן** שאמר בחג השבועות שהיום באתי על כוונת אדמו"ר הקדוש מו"ה **מרדכי מקרעמניץ**... וסיפר שפעם אחד נסע בעגלה אחת עמי בצוותא חדא בימי החורף, והגענו אל מקום אחד מדרון משופע מאוד, כידוע בימי החורף, ודמיתי שברגע זו יהפך הגלגל וח"ו היינו כלנו מסוכנים אם היה מתהפך שמה הגלגל, ואני הייתי אז רך בשנים ועמדתי בזריזות לדלג מן העגלה, ואחזני בידו ואמר לי: שב שב, לא יהיה כלום! וכן היה. שעברנו משם בשלום. ואחר כך באנו אל מקום אחד אשר לא היה כל כך משופע ומדרון, ולא עלה בדעתי כלל שיתהפך שם העגלה, וייאשתי עצמי מלדלג שמה, והנה פתאום נתהפך העגלה, ונפלנו כלנו על השלג. והתחיל אדמו"ר לצחק, ואמר לי:

כשאדם מסיים מסכת; ש"ס; מקצוע בשו"ע; כשעמד במבחן על הוראה; על הל' שבת, אזי הוא הזמן הנורא! כשאדם התפלל תפלה מוצלח; התענה תענית; עמד נסיון כבידה; עשה איזה מצוה רבה, בשמחה רבה ואמרו כולם, וכל אחד מהללו ומשבחו, כמה חשוב הוא, אוי! צריך הוא לאחוז החבלים, הוי, צריך לפחד מאד, אז הוא הזמן.

*

בשעת מתן תורה, אחר יציאת מצרים שזכינו למדינות היותר רמות, זכינו לבחינת ראתה שפחה על הים, קריעת ים סוף, הם עומדים אצל הר סיני, מופשט מכל העולם, רואים את הקולות, רואים התגלות אלקית, כל הרקיע פתוח, הם רואים התגלות נפלאות, הדור דעה, שמה שראו עתה לא יראו עד סוף כל הדורות... בא משה רבינו, ומסר לנו דברי אלקים חיים, ומה הוא אומר? לא תרצח; לא תנאף; לא תגנוב... מה זה שייכות לזמן הנעלה הזה. היה מתאים יותר לומר פסוקי יחוד, שמע ישראל; ואהבת את ה' אלקיך; לדבקה בו... עשרת הדברות... בדקה גבוה זו? במצב זו מדברין מדברים פשוטים הללו? מי הוא זה שהוא עומד כעת במצב נסיון של רציחה?!

אמנם, הקב"ה אומר לנו: כלל ישראל! דווקא עתה אתם צריכין לשמוע את ה'לא תרצח', ה'לא תחמוד', עכשיו הוא הנסיון יותר כבד, כי אתם ברום המעלה כל כך, ששייך להיות בדרגה של 'אתה ישן',

לידתו עד יומו האחרון, עד זיבולא בתרייתא, שם היו ממשלות.

*

וענין זה יש ללמוד מתחילת התורה עד סופה, במעשה דקין והבל, קין היה הבכור, ועל כן היה קצת בטוח בכוחו, ולא גדל דברים גדולים ממנה, משא"כ הבל היה השני ללידה, על כן היה כבר קצת עם שברון רוח, על כן נוצר ממנו דברים טובים. יפת היה הבכור לנח, אבל שם הוא הצליח. כי יפת היה בכור, היה קצת גבה רוחו בקרבו. אצל ישמעאל ויצחק אנו גם כן רואין, שהמוצלח היה דווקא יצחק. אצל עשיו ויעקב אנו רואים שוב, שרק יעקב הצליח להתגבר על היצר. ראובן היה בכור, אמנם יהודה ויוסף הצליחו יותר מראובן, יעקב אבינו אמר לראובן: ראובן בכורי אתה כוחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז פחז כמים - היה מכשול. אפרים ומנשה, התורה אומר, שאפרים הקטן יגדל יותר. משיח לא נולד משני בנים הגדולים של יהודה, רק מפרץ.

זה מלמד לנו יסוד - לא ח"ו שמי שהוא בכור יתייאר שלא ייצלח... אם הוא בכור צריך לשמור עצמו מאד, בן שני צריך גם כן לשמור עצמו, אבל בכור צריך לשמור עצמו ביותר. ידעת למה? כי 'אתה ישן והוא ער לך', ישן אין הפירוש שנכנסים במטה וישנים, רק ישן פירושו, שעוזבין החבלים המושכות, שאין חייך בפחדים.

הכיצד יוכלו להסביר עובדא זו?
צדיק גדול כזה, שאביו העיד שהוא ראוי
לשמש בתור כהן גדול, והתגבר על מדותיו
לתתו לאחיו הגדול ממנו, האיך נכשל כל
כך?!

להירפה מן אחיזת החבלים - 'והוא ער',
על דקה זו ממתין היצר הרע, על דקה זו
הוא עומד ומצפה להלחם עם האדם.

*

התירוצו הוא: 'אתה ישן והוא ער לך',
הוא היה כל כך בטוח בעצמו, ונהנה
מעצמו, מההתגברות שלו, שנכשל.

*

כתב המהר"ל (אור חדש על מגילת אסתר;
בהקדמה) שאסתר המלכה כשהזמין את המן
להסעודה הגדולה, פחים טמנה לו, כי
כשאדם הוא בטוב ובשמחה, ומרגיש עצמו
שלם בלי חסרון, אזי הזמן הגדול לכשלון.
והמן, מכיון שהיה לו השמחה הגדולה,
שרק הוא נזמן עם המלך לסעודת אסתר,
זה היתה כשלון היותר גדולה בחייו.²

*

² וזל"ק: ויש לפרש גם כן, כי מה שאמר כאן
התקינה סעודה להמן ושכרתו ביי, כאשר
האדם הוא בטוב לבב כאילו אינו חסר כלל, דבר
זה הוא לתקלה ולמכשול אליו. כי האדם צריך
שיהיה תמיד בדעתו שאינו בשלימות, וצריך
השלמה, ואז האדם מקבל השלמה מן השם
יתברך. אבל כאשר האדם הוא בטוב ובשלימות,
ואינו חסר דבר, זה הוא לתקלה אליו. כי כאשר
נשלם דבר אחד, דבק בו ההעדר. וראיה לזה, כי
היצר הרע, אשר הוא חסרון לאדם, כאינו נמצא
אצל האדם רק כאשר הושלם ויצא לאור
העולם, וכל זמן בבטן אמו, ולא הושלם יצירתו,
אין דבק בו ההעדר, ולכן כאשר המן היה בטוב
לב במשתה היין, וכאילו אינו חסר דבר, ואסתר
בקשה להפילו, היה שלחנה אליו לפח, שיפול
ברשת אסתר ומרדכי, עכ"ל.²

חז"ל מספרים (מנחות קט): על בני
שמעון הצדיק, היה צדיק מפורסם, בימיו
לא היה פסול במקדש, הנר המערבי לא
כבה, כל יום כיפור נתבשרו הבשורה של
סלחתי כדברך, נתלבן חוט השני... השנה
האחרון מחייו הודיעו לו בקדשי קדשים,
בעצם יום הכיפור, שהגיע העת ליתן את
הכהונה לבניו אחריו. והוא ציוה שבנו
הקטן 'חניו' יהיה הממלא מקום (וזה מתאים
עם מה שדברנו, שעל פי רוב, בן הצעיר מצליח יותר
מבן הגדול). חניו לא רצה, ונתנו לבנו הגדול
'שמעי'.

מעשה זה של חניו הוא מעשה
התגברות גדול! כי הוא היה יכול להיות
הכהן גדול לכלל ישראל, עכ"ז התגבר
ונתנה לאחיו הצעיר, אפילו שאחיו הצעיר
היה 'עם הארץ'. למעשה איתא בגמרא
בקוצר, שכשהגיע העת ששמעי ישמש
ככהן גדול, אבל היות שהיה עם הארץ
הוצרך לקבל הדרכה מאחיו הצעיר חניו,
וחניו אחיו, לימד אותו שקרים, שפעם
הראשון שעובדין בבית המקדש, צריכין
לשמש עם בגדים מיוחדים, ולבשו רח"ל
בגדי נשים. ונעשה מהומה גדולה בבית
המקדש, עד שנתוודע שכל זה גרם חניו
אחיו הצעיר, והיה חניו צריך לברוח עד
לאכסנדרים שבמצרים, ושם בנה לו בית
המקדש.

הארץ, כי תשמור את כל המצוה הזאת לעשות אותה לאהבה את ה' אלקיך, כמו שכתב הרמב"ן: מאהבת ה' ולא מיראת ה', יהיו עומדין במדריגה גבוהה של שמירת כל התורה כולה, וכל מי שבשם ישראל יכונה יאמין, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, וידע כל פעל כי אתה פעלתו, ויבין כל יציר כי אתה יצרתו, אז צריך הקב"ה לצוות, שיניחו בארץ ישראל בג' ערים, טבלאות מיוחדין, שידעו היכן הוא הערי מקלט! ולכאורה הדבר הוא פליאה עצומה, מי הוא אשר אפילו עלול אז למעשה רציחה?

אבל לפי דרכינו מובן הדבר, דוקא במצב שעומדין ברום המעלה, כשמרגישין מתרומם, דוקא אחר שהיה נייעורין כל ליל שישי; דוקא אחר תפילה חמימה, ולומדין שעות רציפיות...

*

בבחרותי בלמדי בשיבת אור החיים דקריית טאהש היה הר"מ הרה"ג רבי אליעזר אייכלער ז"ל שהיה אח"כ אבד"ק באיאן ארה"ב, והיה דורש להבחורים דרשה כהנכה לחנוכה, ובתוך דבריו אמר בצחות לשונו: כשבחור נגיש להדליק נר חנוכה, יוכל להיות שנשבר לבבו בקרבו, "חבל על נפשי, לא התפללתי כהוגן היום, לא למדתי כהוגן היום, ביטלתי הזמן, אפגעהארגעט א טאג, כיצד נגישין להדליק נרות חנוכה הקדושים?!"... המשיך ואמר: "אה... הרבוש"ע כבר ידע, הקב"ה הוא כל כולו טוב, הוא הזמין לנו

אמרו חכמינו ז"ל (סוטה ב): רבי אומר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ריבויו שתיית יין מביא שחוק וקלות ראש, ריבוי יין מביא לידי עבירות, לכן יפרוש. וקשה, מה פשר 'סוטה בקלקולה' פירש"י: בנבלה בבושתה, שראה בשעת יריכה נופלת וכו' וכו' מה שנעשה עמה, וקשה עתה צריך התורה לומר, יזיר עצמו מן היין? עכשיו הרי מבין מעצמו הדבר? כל אחד כשרואה הכשלון של בעל עבירה, הרי חושב שהוא לא יעשה את טעות הזה בחייו, והוא עולה ברום המעלה, זהו אינו הוה אמינה, היה לכאורה מן הראוי שהתורה יסמך פרשת נזיר למי שרואה את העבירה עצמה, אזי יזיר עצמו מן היין.

התירוץ לזה הוא: לא! כשרואה העבירה, אזי נכנס במצב של 'אשרי אדם מפחד תמיד', ומשמר את נפשו, אבל כשרואה בקלקולה, אזי חושב, זה לא יארע לי, לא הייתי נופל בזה מעולם, הוא מרגיש שהוא אינו במדריגה פחותה כזה, אזי עלול לינפול. דווקא במצב זה יזיר עצמו מן היין, זהו לימדו אותנו חז"ל, אזי הזמן. דווקא בעיר קושטא, ששכח רב טבית מעבודתו הגדולה, אזי נכשל, שחשב שבעיר זה שליכא שקר, אין צריך לשמור עצמו, ואינו צריך לאחוז החבילות.

*

כתיב: אם ירחיב ה' אלקיך את גבולך, כאשר נשבע לאבותיך ונתן לך את כל

'ולא שמת חלקי מישובי קרנות', אני יודע שנוכל להגיע לשם, אני משמר עצמי מהשומרי קרנות.

*

המהר"ל בנתיבות עולם, מפרש בזה מאמרי חז"ל: במקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדים, בודאי מי שלא חטא הוא במדרגה גדולה, אבל הוא לא עמד בזה המקום, המקום שבעל תשובה עומד, הוא מקום של פחד, המקום להיות נשמר, לפחד שלא יכשל, זהו המקום שלו.

*

ובזה יבהר לן דברי הרה"ק מקאצק צ"ל בפרשתן: ונהי בעינינו כחגבים, פתח הקאצקער ואמר: וכן היינו בעיניהם, מתמה הקאצקער: מנין אתם יודעין מה הם חושבין עליכם? ממילא אתם הרגישו בעיניכם כחגבים, זה עוד מובן. אבל 'וכן היינו בעיניהם', וכי זהו הדאגה שלך?

לפעמים כשאדם חושב מה שהזולת חושב ממנו, כיצד אני מוצא חן בעיני האדם, אבל הוא אינו מבין מהו מקומו המדויק. אם אתה עומד במקום טוב, תמצא חן בעיני האדם. התפלל תפילה טובה, אבל עכשיו אתה עלול לינפל. וזה היתה המעשה עם הנשיאים.

*

דבר נפלא, הולכין לטבול במקוה, ובצאת הבחור ממי המקוה, הוא מכה על כריסו מתוך הנאה, משפשפין יד אחת בחברתו מתוך התלהבות ודביקות, אה... כל היום כבר נתתקן, הכל מסודר, כבר הייתי במקוה!!!... עכשיו אני ראוי להדליק נרות חנוכה...

זהו המקום של 'אתה ישן והוא ער'. כשאדם מרומם עצמו על מדרגה נעלית, כשאדם מרומם על מקום, הוא ערך עבודה, הוא ערך שבת מרומם, הוא היה שם, הוא היה פה, ודיבק עצמו בכוחות עליונים באמת ובלב שלם, הוא עמד בנסיון כבד, אזי צריך לאחוז בכוחות עצומים, ולשמור עצמו, כי אז הוא המקום שהיצר הרע רצה להפילו בפחו.

*

אמרו חז"ל (ברכות כח:): על רבי נחוניא בן הקנה התפלל בכניסתו וביציאתו, ביציאתו מהו אמר, מודה אני לפניך ה' אלקי ששמת חלקי מיושבי בית מדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. למה צריך להאריך בכפילות? אם שם חלקו ביושבי בית מדרש, בודאי לא שם חלקו מיושבי קרנות, מיהו המה היושבי קרנות, היושבי קרנות המה לצים, ליידיגייערס, עמי הארצים, מה השייכות יש לו עמהם אם הוא יושב ולומד?!

התירוץ הוא שזה גופא הוא אומר, ששמת חלקי מיושבי בית מדרש, אבל מתיירא אני, שאישן ולא יהיה לי החבלים, לזה הוסיף: לא! אני זוכר ושמור עצמי,

בהעציץ, שתיתי אותו במים, התפללתי, עשיתי כל סוגי סגולות, שאלתי אצל מומחים, נסיתי את הכל, והפרח מתה, ולא גידל כלום!...

הצביע המלך עליו: אתה תהיה היורש, אותך אכנוס לארמוני וגדלך לילד מלכית!

שאלו השרים מן המלך על פשר הדבר. ענה המלך: נתתי להילדים פרח שכבר גדלה כל צרכה, פרח שכבר גדלה כל צרכה אי אפשר ליגדל וליזרעות שוב, כל אחד יודע מזה, כדי שדבר יגדל צריכין לקחת את הפרח כשעדיין לא גידל, ועדיין צריכה עבודה, ואז יכולין לשפרה, אבל דבר שכבר מושלם אינו גדל, ואם תשאלו, כיצד גידלו אצל כל הנערים פרחים יקרים, עכ"ח צריך לומר, שהם קנו מבחוץ זרעים, וזרעו, וכך גידלה. ילד זה, עשה מה שעשה ולא הצליח, ובכל האמת בא כך אלי, את זה אני רוצה שיורשנו.

הילדים עבדו עם שקר, הם רצו להגיע אל מקום שאינם רוצים מהם, מקום שעדיין אינם שם באמת. כשאדם הוא במצב שאינו ראוי לו באמת, אינו במקום שלו, הוא חי בשקר, שם גירה היצר הרע עם האדם, על האדם לדעת מקומו ולעבוד עם מה שיש לו, ואפילו אם מגיע על מדריגה גבוהה, צריך האדם לדעת שמקומו הוא עדיין עפר ואפר, רימה ותולעה, עדיין הוא בשר ודם, ילוד אשה, מזה אסור לשכוח אף פעם, אסור לרמות את עצמו, ואז ביכולת האדם להעמידו ולחזקו.

פעם בא חסיד לרבו הרה"ק רבי בונם מפרשיסחא זצ"ל. שאלו הרבי ר' בונם מפרשיסחא: למה באת? מה אתה מבקש כאן? אמר לו: איזה שאלה הוא זה? אני מבקש את הקב"ה! אמר לו הרבי ר' בונם: הקב"ה מלא כל הארץ כבודו, יכולין למצאו בכל מקום, כאן באים לבקש את האדם עצמו!...

אדם צריך למצוא את עצמו, אדם צריך להיות פתוח בעצמו, פתוח בנסיונותו שלו.

משלו המושלים למלך שלא היה לו בנים ל"ע, וביקש לגדל יורש, שיירש את המלוכה, הלך ואסף נערים מכל המדינה, נערים לאלפים, שיבחר מתוכם אחד המיוחד שיירש את המלוכה אחר מותו.

המלך נתן לכל ילד, שושן נאה, ואמר זה תזרעו בעציץ נקוב, ואקבע זמן לא ארוך, שאקרא שוב את הילדים, וכל אחד יראה לי מה שעלה בידו לגדל על ידי עבודתו הקשה, הגיע הזמן הקבוע, באים אלפי ילדים, וכל אחד היה בידו עציץ שבזה היה פרחים נאים, וכל אחד בא להראות את המלך ההצלחה שהצליח.

לכל אחד הראה באצבעו שילך הלאה, ילך הלאה, ולא נחת רוחו משום ילד. פתאום ראה ילד בא בעציץ שחסר כל, מונח בה רק עפר... המלך קרא לו, ושאלו: תספר נא לי, ילד יקר, למה באתי בעציץ חסרה מכל, מה פשר הדבר? ענה לו הילד: אדוני המלך, לקחתי הפרח, זרעתי

בימים אלו, צריכין מאוד לזהר, כמו שצריך לזהר בכל השנה, צריכין בימים אלו לזהר ביותר. הוא אמר: **ביכורי ענבים** (במסורה ענבים חסר הוא) פירוש הימים שקודם אותיות 'ענבים' ע-ס-נ-מ-ב-א-מ-ל, זהו שם סמאל, זהו אלו הימים שהס"א יש לו שליטה, זה גרם חטא המרגלים, וממילא צריכין לזהר בימים אלו מאוד.

*

ועל דרכינו יתפרש: **כל רודפיה**

השגוה בימי המצרים. מכיון שאנו יודעין שבאלו הימים יש שליטה מהס"א, אזי אנו נשברין ושומרין, אזי יכולין להיות קרוב להקב"ה. ועל זה האופן נכנסין לימי אלול ותשרי, בזה השמירה. השמירה צריכין להיות בכל מקום שהולכין, נעשה כיום קצת קלות על ענין של תפילה, הבחורים האברכים הילדים אין להם געדולט, אין אומרין אדון עולם אחר התפילה, אין מתפללין כהוגן הקרבנות, אין מתפללין כהוגן הסוף של התפילה, ברכות, תהלים, ארויסזאגן ווערטער, נפתולי אלקים נפתלתי, דביקות, תפילה הוא ענין של דביקות, מ'האט נישט קיין געדולט... היצר מתגבר עלינו שירגישו את עצמו בא'גדולט בעיניים אחרים, נותנים צדקה, עושין חסד, מתגברין בנסיגות אחרים... לא לא ולא! אסור להשאיר מקום שהיצר יוכל למצוא מקום אצלינו.

צריכין עכשיו דוקא, קודם הימים הקדושים, ערבי ר"ח תמוז, להתחיל בתפילה, דביקות הבורא, להזהיר את עצמו, הימי הקיץ הימים החמים, המה

*

על אדם לזכור מה שאמר **היסוד העבודה מסלאנים** צ"ל: **וזכרת**, על האדם לזכור, **את כל**, כל מה שאירע בעולם, **מצות ה'**, הוא מצוה של השי"ת, וצריך על כל דבר לזכור מה שנאמר אח"כ, **ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם**, על האדם תמיד להתעלה ממדריגה למדריגה, לילך למעלה, לעבוד על עצמו, לשמור, לא לבטוח על עצמו.

אבל מאידך גיסא, הוא חיזק גדול שהשי"ת נותן לנו, הקב"ה אומר לנו, דע כי אם תתבונן, אם תהיה אמת'דיג, פתוח וברור, תצליח!

יהושע וכלב היו מצליחין, לא הצלחה גרידתא, אלא הם הצליחו, שעל-אף שחיו בדור מדבר שלא נכנסו לארץ ישראל, אבל המה נכנסו בארץ ישראל. כי אם מיוחד תמיד, ושומרין עצמן, ומדבקיין להקב"ה, אזי זוכין שיוכלו לבוא למדריגת שמקודם אף לא חישבו.

*

השבוע בירכו ר"ח תמוז, זמני תשובה ממשמשין ובאין... איתא מהרה"ק רבי שמשון מאסטרפאלי צ"ל, **ויצפנהו שלשה ירחים** השלש ירחים **טבת תמוז ואב**, (יש כמה מהלכים איזה ימים שחושבין), אותו נתן יעקב לעשיו, שהסטרא אחרא יש להם שליטה על זה, שלוח מרגלים היה כ"ט סיון, והם שבו ערב תשעה באב, והוקבע בכייה לדורות. נמצא עכשיו, שנכנסין

ימים מלא תאוות, מלא יצר הרע. יש לנו הכוחות, הרבוש"ע נתן לנו הכוחות, בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, י-ה יושיעך מעצת מרגלים, התפילות ממשה רבינו מיהושע וכלב, מהשבטים, מהאבות הקדושים, יעמוד לנו.

השי"ת יעזור שנוכל לעבוד את השי"ת באמת ובלבב שלם. בקשנו היום שהשי"ת ישלח לנו חיים של שלום, חיים של ברכה, חיים של טובה, חיים פרנסה, חיים של אריכות ימים ושנים, חיים שיש בהם עושר וכבוד. השי"ת ישלח לנו השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, זיווגים הגונים, ערליך אידיש נחת, השי"ת יעזור שיהיה השפעות, יישוב הדעת, מנוחת הנפש, דביקות הבורא, אך טוב וחסד, לעכטיג און פרייליך פאר אלע אידישע קינדער, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן, אמן.

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / **ענגלאנד:** 330-350-3190 // **ארה"ק:** 0-72-370

1823 / **ארגנטינה:** 5411-2152-7691 // **אוסטריה:** 323-346-0673

לקבל הגליץ וזאר גליזות מהמערבת יפנו: gilyonospm@gmail.com